

בס"ד. טבלת-סיכום לקו"ש חלק כ"ב, צו ב' – מנחת חביתין

ויקרא ו: יג זֶה קֶרְבֶּן אֶהְיֶה וּבְנֵי אֲשֶׁר־יִקְרְבוּ לִיהוָה בְּיוֹם הַמִּשְׁחָה אֹתוֹ עֲשִׂילֶת הָאֹפֶק סֶלֶת מִנְחָה תִמְגֵּד מִחֲצִיתָהּ בְּבִקְרָ וּמִחֲצִיתָהּ בְּעֶרְבִי:
טו וְהִכְהֵן הַמִּשְׁחָה תַחְתֵּי מִבְּנֵי יַעֲשֶׂה אֹתָהּ חֶק־עוֹלָם לִיהוָה פֶּלִיל תִּקְטָר: טז וְכָל־מִנְחַת כֹּהֵן פֶּלִיל תִּהְיֶה לֹא תֵאָכֵל:

	ר' שמעון	ר' יהודה
1	כה"ג שמת ולא מינו אחר תחתיו, משל מי היתה קריבה?	משל ציבור
2	טעם המחלוקת	חוקת עולם – משל עולם (וראה לקמן 6)
3	לר"ש הכהן המשיח פי' המשיח מבניו תחתיו – דהיינו דוקא הבן שנמשח (ממלא מקומו), אבל לא בניו סתם (לפני שמינו אחר תחתיו)	לר"י חוקת עולם – חוקה לעולם תהא (וראה לקמן 6)
4	תוכן הקרבן	ע"ד קרבן ציבור. וכהסבר ס' החינוך "השליח בין ישראל לאביהם שבשמים . . וע"י תפלותיו ומעשה קרבנותיו מתכפרים הם . . כמו תמידי צבור"
5	רש"י ורמב"ם	שיטת רש"י (בפשש"מ) שהחביתין לפי שבאים "תמיד" הם ע"ד קרבן תמיד – קרבן ציבור. ולכן מפ' "כליל תקטור" שנקמצים כקרבן ציבור, אבל אין שירי נאכלין (כמנחת כהן) ונשרפין בפ"ע. משא"כ מנחת כהן "כליל תהי" שהכל נשרף בהווייתם, ואין נקמצין כלל. ולכן מפרש רש"י "המשיח מבניו תחתיו" (כנ"ל 3) לשלול פי' ר' יהודה.
6	חוקה לעולם תהא	לר"ש מובן מעצמו שזה לדורות, לפי שצבור הו"ע תמידי ונצחי (צבור לא מת) וע"ד הקרבן תמיד, ואין צורך ללימוד מיוחד. (וזהו ביאור דברי התוס' "ור"ש לית לי' האי סברא").
7	מנחה תמיד	לשיטה זו, חיוב ההקרבה הוא חיוב א' נמשכת ותמידית שחל ביום שנמשח, ע"ד קרבן צבור שהוא חיוב תמידי.
8	תו"כ: ביום המשח אותו מביא עשירית האיפה עד עולם	לשיטה זו מובן דברי התו"כ שיום המשח אותו נמשך עד עולם. והביאור בדברי תו"כ הוא שכל יום ויום (עד עולם) הוא "יום המשח אותו". ולפי"ז יוצא נפק"מ להלכה, שבכל יום אסור (לכתחילה) לעשות עבודה עד שיקריב מנחת חביתין. ומתאים גם עם ה"חסידישע פרשה" – "כדי שעי"ז יהי בכל יום ויום עד עולם גילוי בחי' ומדרי' יום המשח אותו".

* שלכן משנה ר"י מל' הפסוק "בניו" ואומר "יורשים", אף שבניו הם בגדר קרבן חביתין, שמביאים אותו ביום שנתחנכו.